

Karolina Francová

SOUMRAK CAMELOTU

AGENT
JEK
25

ve světě Miroslava Žambocha & Jiřího W. Procházky

agent John Francis Kovář

25

Karolina Francová
SOUMRAK CAMELOTU

PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!!!

Obsah

Kapitola I.....	5
Kapitola II.	12
Kapitola III.....	19
Kapitola IV.....	26
Kapitola V.....	37
Kapitola VI.....	42
Kapitola VII.	49
Kapitola VIII.....	60
Kapitola IX.....	69
Kapitola X.....	77
Kapitola XI.....	87
Kapitola XII.	93
Kapitola XIII.....	99
Kapitola XIV.....	105
Kapitola XV.	111
Kapitola XVI.....	116
Kapitola XVII.	122
Kapitola XVIII.....	128
Kapitola XIX.....	134
EPILOG	143

Subjekt: Problém hyuaka

Bytewskou irituje problém pašování hyuaky, který se stále vrací na pořad dne. Zdá se, že tato substance je využitelná na mnoho dalších způsobů a její výzkum nebyl dostatečně podrobný. Vega s Kovářem navštěvují realitu, kde je látka dosud Agenturou považovaná pouze za drogu a používaná jako strategická válečná surovina. Jde o svět na základní průmyslové úrovni, jehož další rozvoj ovlivňuje ferrožravá místní fauna. Po skončení mise JFK inicioval zadání pro vědeckou divizi, která má zjistit, zda je to přirozená anomálie nebo implantovaná biotechnologie.

Za lokálním konfliktem stála entita odvozená od X-Hawka. Moc tohoto individua roste exponenciální rychlostí, pravděpodobnost globálního konfliktu narůstá.

Otázka: Proč má takový zájem na hyuace? Má opravdu zájem na hyuace?

Stav týmu Bytewské:

JFK se soustřeďuje na konkrétní úkoly, u kterých má pocit, že jeho snaha je užitečná původní vizi Kovářů Rovnováhy. Vega s ním spolupracuje, jeho osobnostní postoj je ryze cynický. Villefortová je už delší dobu mimo dosah monitorování všemi dostupnými prostředky. Jakým způsobem toho dosahuje? Jaký cíl sleduje? Znovu žádám o rešerši na téma: Kdo je senior agent Villefortová? Vega požádal o zařazení pilota Bigglese do stavu externích agentů. Užitečnostní index Bigglese je vysoký, index věrnosti také – vzhledem k Vegovi. Doporučuji schválit.

KILLER

Poznámka: Materiál není určen do lidských rukou, mohl by způsobit deformaci kauzality.

Kapitola I.

Údolí strmě stoupalo písčitou cestou, širokou dost pro dva vozy, uhlazenou a zpevněnou. Její měkký povrch tlumil údery koňských kopyt do něžného dunění. Slunce se v jasných záblescích odráželo od kousků slídy v písku. Cestu lemoval hustý smíšený les, větve se proplétaly v rafinované pavučině a na mechové podloží rýsovaly světelnou síť. Mezi jejími oky se k nebi tyčily černé skály, vejcovitě oblé pukliny v jejich povrchu se snoubily s ostrými hranami prasklin, pozůstatky po zimních mrazech. Vzduch těžce ležel nad zemí, hutný a plný vůní, tak prosycený teplem, burácením hmyzu a zpěvem ptáků, že stačilo přivřít oči a měnil se v průzračný krém, hladký a klouzavý, který člověk v sedle hrudí rozrážel jako příď lodi.

Gawainovi se vlasy potem lepily k čelu. Toužil jedině po korbenu chlazeného piva z hradních sklepení, chtěl posedět na lavici ve stínu pod rozložitým dubem a poslouchat kvílení nějakého aspoň trochu nadaného barda. Věže Camelotu se v oparu chvěly skoro nadosah.

Do oběda jsme tam, zasníl se Gawain.

„Jezdec!“ vykřikl Valiant vpředu jejich skupiny. „Artušovy barvy!“

Všichni se stáhli ke kraji, aby králův spěšný posel mohl bezpečně a rychle projet. Za chvíli se už jezdec vynořil v ohbí cesty. Měl na sobě zelenou halenu a kožené kalhoty a vlasy mu volně vlály, ale kolem paže měl uvázanou šerpu v rudé a bílé barvě. Přestože Camelot byl sotva půl dne cesty vzdálen, jeho kůň vypadal uštvane, koupal se v potu a od huby mu odletovaly chomáče pěny. Muselo se jednat o něco důležitého.

Zastavím ho a zeptám se, napadlo Gawaina, ale pak od sebe zvědavost rychle odehnal. Cokoli tolik spěchalo, nemohlo počkat ani tu chvilku, co by posel ztratil hovorem s ním. Kromě toho to ani nechtěl vědět, jeho plány na dnešek byly jasné – sud piva, pěkná holka a neposečená tráva v jabloňovém sadu.

Jenže jakmile ho posel zahlédl, přitáhl koni otěže tak prudce, až se zvíře vzepjalo na zadní.

„Gawain z Orknejí!“ vykřikl muž. „Čekal jsem, že tě najdu až k večeru!“

„A našel jsi mě teď?“ poznamenal Gawain pochmurně a v duchu se rozloučil se vším příjemným, co ho po zásluze mělo dnes čekat.

„Posílá mě za tebou král,“ řekl posel. „Předpokládal, že budeš mnohem dál a že pro tebe bude možné odbočit u Poustevnické boudy na západ.“

„Proč?“ zeptal se Gawain stroze.

„Zatímco jsi byl pryč, dostal král vzkaz od své sestry, že k němu na dvůr posílá svého syna, mladého Mordreda. Vzkaz dorazil už před dvěma týdny, ale Morganin průvod stále nikde. Král se obává, jestli je nepotkalo něco neblahého. Žádá tě, abys to se svými muži prověřil.“

„Tak Morganin syn,“ prohodil Gawain. „Naposledy jsem ho viděl jako osmiletého.“

Jeho paměť mu ukázala tmavovlasého chlapce s očima barvy řeky, neklidného a bystrého, obratného a silného. Celého po matce, jen ty oči zneklidňovaly. Stejně jako v mladé říčce v nich byla dravost, strhující proud a jakási nenasycená lačnost. To dítě chtělo moc. Už tehdy. A to, že teď jako patnáctiletý chlapec zamířil na Artušův dvůr, napovídalo, že po ní baží stále stejně, ne-li víc. Pokud Mordred dostal příslibu, který v něm tehdy Gawain zahlédl, bude z něj jednou velmi nebezpečný muž, i když bude stát po strýcově boku.

„Teď je mu patnáct,“ řekl posel. „A jak jistě víš, je to králův nejbližší mužský příbuzný.“

A až po strýcově boku stát nebude? napadlo Gawaina. Co bude, až Artuš jednou zemře a Mordred už nebude stát po boku nikomu, jen sám sobě?

Uvažuji jako blázen, pomyslel si vzápětí. Sprádám budoucnost na základě jednoho krátkého setkání před lety. Nic o něm nevím. Za sedm let se změní mnohé a on měl královskou výchovu. V jeho žilách koluje královská krev. Sice ne krev Artušova rodu, ale pořád ještě královská krev.

„Vrátím se na rozcestí a prověřím to. Pojedu klidně celou cestu až na Morganin dvůr, abych si byl jistý, co se stalo,“ odpověděl poslovi.

Musel se s Mordredem setkat. Chtěl mu pohlédnout do tváře a pokusit se odhalit, co v tom mladíkovi je. Zahnat své obavy nebo je potvrdit. Tento den by jednou nastal tak jako tak. Pokud by Mordred o své místo na Camelotu nepožádal sám, Artuš neschopný zplodit syna by jej k tomu dříve či později vyzval.

Počkal, až se jim posel ztratí z očí, a pak zavelel: „Vracíme se!“

Muži něco zamručeli, ale jinak neprotestovali. Gawain jim rozuměl, byli na tom všichni stejně. Všichni se těšili, že po měsíc trvající cestě po Británii zase zakotví doma, ale jeden dva dny to ještě vydrží. Věřil, že na Mordreda narazí co nevidět. Artušovo království bylo bezpečné, zejména ve svém srdci – okolo Camelotu. Nikde se nepohybovaly loupeživé bandy, žádný z Artušových nepřátel by se nikdy neodvážil udeřit na dohled jeho pevnosti. Věřil tomu, protože nevěřit, že se mladík, který nikdy nevytáhl paty z domu, jen někde zdržel, bylo stejné jako nevěřit pevnosti Artušovy moci. A přece kdesi v hloubce hlodaly pochybnosti.

A jak jistě víš, je to králův nejbližší mužský příbuzný, šeptal uvnitř něj neodbytný hlas poslova slova.

Pokud Artuš zemře bez potomka, může na Mordredově smrti mít zájem ledaskdo.

Jeli zpět až k Poustevnické boudě, hostinci na rozcestí asi den jízdy od Camelotu. Prý tam dříve býval jen chatrný přístřešek pro žebráky, kteří na křižovatce cest prosili projíždějící o almužnu. Ale to pamatoval možná tak Gawainův otec. Pro něj tam odnepaměti stála prosperující hospoda, hrázděná, s kamennou podezdívkou a doškovou střechou.

K večeru tam napojili koně a odpočinuli si. Po horkém dni bylo pokušení zůstat silné. Gawain tak trochu doufal, že by tam mohl narazit na někoho, kdo přijel západní cestou. Byl by se

rád dozvěděl, že Mordreda někdo viděl, že mladík někde vyspává opici nebo se peleší s pěknou dcerou hostinské, jako to ostatně dělali všichni chlapci v jeho věku, ale měl smůlu. Nezbyvalo než nařídít mužům pokračovat v cestě až do setmění, i když budou muset přenocovat někde v lese. Vybavil si zchváceného koně Artušova posla.

I král byl znepokojený, i král nařídil spěchat.

Zdolali ještě deset mil, než padla noc a donutila je seskočit ze sedel a ustlat si na mechu. Gawain v létě rád přespával ve volné přírodě. Jakkoli skvělé bylo Artušovo sídlo, nedalo se to srovnat s vlhým vzduchem letní noci, s čerstvým vánkem a sladkou vůní ostružin. Snad díky tomu spal klidně a nerušeně až do rána.

S východem slunce se mu ale do snu vklínilo drásavé volání havranů. Odháněl od sebe nepříjemný zvuk jako dotěrnou mouchu, když se ještě napůl v polospánku jeho snění přehouplo do hluboké a potlačované paměti.

Nad bojištěm krouží černí ptáci, ostré háky zobáků připravené, hladové. Dole pod nimi na poli, na pošlapaných zlatých klasech obilí, leží zkrvavená těla. Bezvládná, bez síly, bez duše. Už ne lidi, nelze se na ně dívat jako na lidi, jsou to prostě divné rudé hroudy, měkké a hadrovité, pokroucené v nepřirozených úhlech. Vznáší se nad nimi puch výkalů a sladce železité zemitý hutný pach krve. Leží mezi nimi jako jeden z nich. Liší se od nich jen dechem, slabým a slábnoucím, mělkým, přerušovaným, nejistým dechem. Každé nadechnutí ho bolí vědomím, že není jako oni, že přežil, že pořád ještě žije. A na nebi se ve zpomalujícím víru točí stíny černých křídel a prší z něj havraní křik smrti.

Gawain s tlukoucím srdcem procitl a posadil se.

Hlídka právě přikládala do ohně. Koně stáli s hlavami skloněnými k zemi, klidně a nepohnutě. Stromy mírně šuměly. Nikde žádné bojiště, žádná bitva, žádná smrt, všechno vypadalo dokonale mírumilovně. Gawain už roky neměl tak živý sen. Skoro se styděl za to, že minulosti dovolil takhle ho vyděsit. Tím spíš, že by na ni měl být hrdý, právě proto, že díky němu a jemu podobným, všem Artušovým rytířům, zůstala minulostí a nestala se přítomností.

A přece se jeho divoce bušící srdce nechtělo uklidnit. Něco z toho snu bylo skutečné, něco ho vyvolalo spolehlivěji než zaklínadlo.

Vzdálený havraní křik.

Gawain se postavil a naslouchal. Znělo to opravdu z velké vzdálenosti, ale nezaměnitelně. Kdo to kdy zažil jako on v pozici bezbranné oběti bezvládně čekající, až ostrý zoban vyrve první kus masa z jeho paže, se nemohl mýlit.

Havraní kroužící nad kořistí.

„Vstávejte! U všech démonů, vstaňte!“ zařval.

Sám nečekal, až se probere jeho panoš Valiant, popadl sedlo, o které si v noci opíral hlavu, a

hodil ho na hřbet svého koně. Rychle zapínal podpěny a nasazoval udidlo. Utáhl si kolem pasu opasek s mečem a vyskočil do sedla. Jeho muži se zrovna stavěli na nohy a udiveně na něj zírali.

„Za mnou!“ zavelel Gawain a vyrazil tryskem po cestě západním směrem.

Nitro se mu svíralo zlou předtuchou. Havrani zpívali píseň smrti. Otevírali brány onoho světa. Zvali mrtvé k poslednímu tanci, kroužili s nimi v divokém víru a vedli je k rozevírající se bezejmenné propasti, okovy jejich křiku je táhly k poslední pouti.

Další ohyb cesty, Gawain na poslední chvíli strhl koně stranou. Přímo před ním ležel převržený a na kusy rozbitý krytý vůz. Ocelí pobité dveře rozlomené jako skořápka ořechu, velká pevná kola rozpadlá na kusy. Kdyby se obr rozpráhl palicí a rozmlátil dubové dřevo i železné pásy na kusy, nemohlo to vypadat hůř. Gawain nikdy neviděl takovou spoušť. Tlusté třísky a krvavou kaši pod nimi. Kdokoli v tom voze cestoval, odešel ze světa strašlivou smrtí.

Kůň klopýtl, jak ho udidlo prudce svedlo vpravo do hlubokého příkopu zarostlého náletem olší a bříz. Na okamžik se zdálo, že si zlomil nohu a padne k zemi, ale pak se se zaryčením znovu zvedl, zahrabal kopyty na měkkém povrchu a stanul zpět na cestě. Frkal a vzpínal se, divoce se rozhlížel, vyplašený pachem krve. Motal se jako opilý ve snaze vyhnout se mrtvým pokrývajícím celou šíři cesty v jednolitém koberci. Leželi tu muži ve zbroji, ale i mladíci a chlapci ve zdobených halenách v zelené a hnědé – barvách Morgany –, ženy a dívky, ba dokonce i sotva roční batole. Jejich těla strnula v děsivých pozicích vypovídajících o agónii.

Gawain seskočil z koně, odvedl zvíře hlouběji do lesa a uvázal ho. Pak se vrátil a poklekl k mrtvým. Nedokázal určit, jak zemřeli. Přestože jejich oděv nasákl krví, neměli na sobě jedinou stopu, která by se dala přičíst ostří, šípu či sukovici. Údery kopyt ho zpravily o tom, že dorazil i zbytek jeho družiny, ale Gawain ani nezvedl hlavu. Stáhl z jednoho chlapce halenu a prohlížel si jeho mokvajících hrudí. Setřel dlaní slabou vrstvičku krve a hledal zranění pod ní, ale nacházel jen neporušenou pokožku. Kdyby to nebylo nemožné, myslel by si, že mladík zemřel na to, že jeho tělo potilo krev namísto vody.

„Co se tu stalo?“ hlesl vedle něj mladý hlas.

Gawain zvedl hlavu a pohlédl na svého panoše Valianta. Mladík byl bledý a jeho pohled svědčil o naprostém zděšení. A zděšení skutečně bylo na místě. Mnohonásobná vražda spáchaná na dohled Camelotu, na synovci samotného krále a jeho doprovodu, byla sama o sobě nepředstavitelná, i kdyby bylo možné pominout způsob provedení. Skutečnost, že útočníci nikoho neušetřili, vypovídala o tom, že skutek spáchal někdo, koho mrtví znali a jehož by mohli určit, a zároveň o tom, že útočník chce dosáhnout svého cíle za jakoukoli cenu. Vrah měl ten nejvyšší možný cíl, o tom Gawain nepochyboval, jediný cíl, který stál za probuzenou pozornost a Artušovu ostražitost – Excalibur a stolec krále.

„To musíme zjistit,“ pronesl Gawain a v duchu si slíbil, že neustane, dokud neodhalí, kdo za

tím stojí.

Ted' však měl jediný úkol – najít Mordreda, o kterého tu nepochybně šlo, potvrdit, že skutečně zemřel, a sdělit tu smutnou novinu králi. Náhle si naléhavě uvědomil, že i když by tomu nikdy nevěřil, dobu může změnit i jediný skutek. Ještě včera večer usínal v blažené zemi, v míru a bezpečí, a nyní čelil válce. Dalo se čekat, že prostředky neznámého nepřítele se budou stupňovat. Klidné časy skončily během jediné noci.

Kdybychom se neuložili k odpočinku, kdybychom včera pokračovali v cestě, mohlo to něco změnit? Mohli jsme tomu zabránit? Zastavili bychom nepřítele, nebo bychom tu ted' leželi také?

„Znal někdo z vás Mordreda, syna Morganina?“ otázal se svých druhů.

Ne, nikdo z nich ho neviděl. Králova sestra své dítě vychovávala v soukromí, pokud ne přímo v tajnostech. Ten hoch klidně mohl být přízrak.

„Prohlédněte mrtvé a ukažte mi každého mladíka ve věku kolem patnácti let. Musíme si být jisti, jestli je králův synovec mezi padlými nebo ho unesli,“ přikázal, i když v druhou možnost nevěřil.

Poznal ho na první pohled. Mordredovy rysy se zbavily dětské oblosti, jeho tělo se vytáhlo a obalilo se svaly dospívajícího muže, které ukazovaly zárodek budoucí síly. Měl černé vlasy jako jeho matka, padaly mu v měkkých pramenech až na ramena, na skráních si je zaplétal v několik tenkých copánků a po pohanském způsobu si je zdobil černými havraními pery.

Havraní pera! Volal jsi smrt, chlapče, pomyslel si Gawain, a ona tě vyslyšela.

Mordredova tvář byla jen lehce opálená a ještě úplně hladká, nenacházel na ní ani stopy po vousu, ale linie brady a čelisti byla dost ostrá na to, aby ho už nepovažovali za kluka. U pasu měl meč a dýku, ale ani jednu zbraň nestihl tasit, když přišel útok. Jeho oděv byl stejně nasáklý krví jako u ostatních. Oči měl zavřené, dlouhé tmavé řasy se ani nezachvěly. Gawainovi se najednou zastesklo po dravosti a chtivosti, kterou v nich kdysi rozpoznal a pro kterou se ho tolik obával.

Přál jsem si, aby to takhle dopadlo, uvědomil si. Měl jsem obavy z Mordreda a ted' je musím mít z někoho jiného. Z muže, který tohoto mladíka odstranil jako pouhý plevel. Obával jsem se známého nepřítele, a ted' abych se děsil neznámého. Co jsem získal? Nic. Jen mě osud znovu poučil, jak opatrní máme být ve svých přáních.

„To je on,“ řekl a vztyčil se. „Ty ostatní tu nechte, pošleme později někoho, aby je zakopal, ale jeho musíme vzít s sebou. Připravte z větví vlek.“

Několik mužů vyrazilo do lesa najít dostatečně velké větve, zatímco Gawain se se třemi muži vypravil po cestě zpět, aby se ze stop pokusil něco zjistit o nepříteli. Ale jako by tu vraždu spáchali duchové, nenašli nic, co by svědčilo o pohybu většího oddílu, žádný náznak čehokoli neobvyklého.

„Magie,“ zavrčel Gawain a odplivl si. Vše tomu nasvědčovalo.

Když se vrátili, přistoupil k němu jeho bratr Gareth.

„Opodál v lese je ještě jedno tělo,“ řekl mu. „Je jiné než ty ostatní.“

„Jiné?“ opakoval Gawain.

„Pojď se podívat,“ vyzval ho Gareth a zmizel v houští.

Gawain ho následoval. Zhruba po sto sázích se hustý podrost změnil ve vzrostlý les. Tam na vyschlé lesní trávě leželo cosi zčernalého a pokrouceného. Nedalo se poznat, jestli to byl stařec či mladík, ale meč pevně sevřený ve spáru ruky svědčil o tom, že nejspíš šlo o muže.

Kdo to asi byl, stihl-li jako jediný uniknout a pak se nepříteli ještě i postavit se zbraní v ruce, když i ostřílení rytíři z Mordredova doprovodu zemřeli, aniž by se dotkli jílce?

„Nemusel k nim vůbec patřit,“ promluvil Gareth.

Ale zápach spáleniny ke Gawainovi mluvil jasně. Toto tělo tu neleželo dlouho. Jeho smysly burcovalo všechno okolo – kde tělo spálili, když tráva, na níž leželo, letním sluncem vysušená na troud, zůstala netknutá, když listí nad hlavou mrtvolky nebylo ani povadlé žárem? A především, proč byl tento muž upálen, zatímco všichni ostatní vykřváceli? Jako jediné vysvětlení ho napadala snaha utajit totožnost oběti, ale pokud tomu tak skutečně bylo, proč by tu útočníci tělo vůbec nechávali? Proč ho nevzali s sebou?

Mohl jsem je vyrušit? Gawain na chvíli zatajil dech nad představou, že byl nepříteli na dosah. Že byl na dosah smrti. Proč by ale přede mnou raději ustoupili, když mě mohli podříznout? Měli mě, nebyl bych se ubránil. Byl jsem jim vydáný na milost.

Co se to tu vlastně stalo?

Skoro mohl cítit, jak se kolem dávají do pohybu spodní vody cizích plánů. Neviděl je, nerozuměl jim, a přece je cítil. Doslova se v nich topil.

Poklekl k mrtvému a obrátil ho. Doufal, že by mohl najít třeba nějaký šperk nebo znak na jílcí meče, který by mu napověděl, kdo to byl. Samozřejmě se nabízelo, že jde o Mordreda, ale jeho mrtvé tělo Gawain viděl na vlastní oči před chvílí. Jenže... útok byl veden magií a Mordredova matka byla pověstná čarodějka. Mohla svému synovi ledacos předat, mohl to od ní přijmout už v jejím lůně. Její magická moc mohla hořet v jeho krvi. Mohla mu dát sílu postavit se nepříteli, jemuž normální smrtelník nedokázal čelit, byť jen na okamžik. Jenže byl-li toto Mordred, kdo byl potom tmavovlasý mladík jeho rysů a jeho vzhledu tam na cestě?

„Proklatě!“ ulevil si Gawain, když nenašel nic, co by mu napovědělo.

„Kdo si myslíš, že to byl?“ zeptal se jeho bratr.

„Myslím, že Morgana, králova sestra,“ vyslovil Gawain svou největší obavu. „Nejspíš ke dvoru cestovala se synem a její magická moc jí dala sílu vzdorovat déle než ostatní. Nemůžeme si být jisti, proto musíme tohle tělo také vzít s sebou.“

„Gawaine!“ ozval se v tu chvíli vzrušený výkřik. „Gawaine!!!“

Vyrazil zpět na cestu jako vítr. Jeho muži již naložili Mordredovo tělo na vlek, ale teď se kolem něj semkli v těsném kruhu. Gawain ho prorazil.

„Žije,“ vydechl vzrušeně Valiant a obrátil k němu rozzářený pohled. „On žije, pane.“

Gawain se sklonil k raněnému a podepřel mu hlavu.

„Chlapče, Mordrede,“ oslovil ho. „Slyšíš mě?“

Mladíkovy řasy se v odpověď lehce zachvěly.

„U Jezerní paní,“ Gawain při tom zázraku zapomněl na současného Boha a obrátil se k bohyni svého dětství.

Mordred zasténal, slabě otočil hlavu a pak se jeho oči otevřely. Gawaina okamžitě vtáhla jejich modř, jasná a intenzivní, přesně taková, jakou si pamatoval, ale ta tam byla dravost mladé říčky, zmizel otevřeně strhující proud a nedočkavá lačnost, teď se díval na spodní víry mohutného a nebezpečného veletoku, Mordredovy oči skrývaly hlubiny a tajnosti. A sílu, neuvěřitelnou sílu i ve chvíli slabosti. Jako by jeho duše a jeho mysl se zraněným tělem neměla nic společného. Jako by je slabost těla nemohla zastavit, ba ani zpomalit.

Gawainova radost, že hoch navzdory všem předpokladům přežil, se vytratila v jediném záblesku hrůzy. Pak se jeho oči opět zavřely a mocnou vůli pohltilo bezvědomí. A přece Gawain věděl, že Mordred tam někde je. Že stále žije, že se nevzdá, vrátí se a vztáhne ruku po tom, po čem touží, a dostane to, ať je to cokoliv.

A tak budeme stát proti dvěma – proti mladému Mordredovi i jeho nepříteli. A zbývá nám jen doufat, že ti dva se vyčerpají navzájem, pomyslel si Gawain, ale tak nějak tomu nedokázal uvěřit. Jakýmsi podivným způsobem mu ti dva nepřátelé splývali v jednoho, v mocného a nebezpečného muže, ve stín za zády Artušovými, ve stín nad Camelotem, ve stín nad celým jejich věkem.

Kapitola II.

Lancelot na návsi v poslední vesnici na své soudní cestě seskočil z koně a zaletěl pohledem k dalšímu připravenému nezdobenému dřevěnému stolci. Po celém dni v sedle byl ztuhlý a jen stěží ovládal netrpělivost. Nejráději by popadl meč a setnul hlavu každému, kdo se chystal před něj předstoupit s pokorným a bezmocným výrazem a dožadovat se spravedlnosti.

Proč by zrovna on měl prosazovat myšlenku rovnosti před zákonem? Jemu nikdo nebyl roven, on byl Lancelot z Jezera! Na celém světě se našel jediný muž, který ho kdy porazil v boji. Jen jemu se podvolil, jeho následoval a do jeho služeb se dal. Artuš, král Británie.

A tohle mi to vyneslo, pomyslel si divoce. Dva měsíce v roce na soudcovském stolci.

„Odsedlejte koně!“ křikl a zamířil dlouhými kroky k napajedlu.

Protáhl si záda a opláchl si obličej. Osvěžení bylo tak příjemné, že si namočil i vlasy.

„Pečení a pivo, pane Lancelote?“ zeptal se stařešina obce.

„Proč ne,“ pokrčil rameny a následoval ho do místní hospody.

Postavili před něj korbel piva, obrovský kus pečeného vepřového a mísu ječných placek. Lancelot vytáhl vlastní dýku a zakrojil si pořádný kus. Sousto však do úst vložit nestihl, protože stařešina se s urážlivou samozřejmostí posadil proti němu a naléhavě se k němu naklonil. Lancelot na poslední chvíli ovládl pokušení popadnout ho za tu familiérnost pod krkem a silnými prsty mu rozdrtit hrtan nebo ho prostě srazit k zemi.

„Artuš a jeho nové pořádky,“ zavrčel Lancelot.

Přijít s takovým nápadem kdokoli jiný, našel by v Lancelotovi nesmiřitelného nepřítele. Jenže Artuš ovládl draka. Lancelot to viděl na vlastní oči – ne toho bájného draka, který údajně ležel pod Británií, ale vnitřního draka, stejného, jaký Lancelota sžíral od dětství. Draka toužícího po krvi, násilí a moci. Viděl ho jasně jako lesní požár, když stanul proti Excaliburu. Jeho plameny se vlévaly do čepele a dělaly ji tím, čím byla – kouzelným ostřím, neporazitelnou zbraní. Jenže ta síla se nerodila z magie, jak si všichni mysleli, ale vycházela přímo z Artuše. Mohl mít jakýkoli meč, v jeho ruce by se každý změnil v Excalibur, protože Artuš svého draka na rozdíl od Lancelota zkrotil.

„Pane?“ stařešina se mírně stáhl, byl z něj cítit zmatek.

„Artuš je největší muž své doby,“ pronesl Lancelot ostře. „Možná je dokonce největší muž všech dob. Vy všichni vidíte jen, jak oslnivá je jeho cesta, ale nevíte nic o jejích temných zákoutích. Nevíte vůbec nic.“

Zaváděl-li totiž Artuš nové pořádky, zaváděl je proti své přirozenosti, ne z touhy srdce, ale na základě rozumu a vize překračující staletí. Lancelot znal jeho vnitřní boj důvěrně. Sdíleli spolu touhu po krvi a po nadvládě. Lancelot možná nedokázal přijmout Artušovu vizi a nepatřil ke

Camelotu, ale věděl s naprostou jistotou, že jeho místo je a vždycky bude po Artušově boku. Bez Artuše by svým sklonům zcela propadl. Nic by nedokázal. Zůstala by po něm jen pustina. A tak přijal jeho cíl za svůj. Protože Artuš bez cizí pomoci zvítězil tam, kde Lancelot potřeboval jeho pevnou ruku a vedení.

„Artuše každý ctí a miluje,“ odpověděl spěšně stařešina.

Lancelot znovu pozvedl ruku se soustem k ústům, ale opět ji nechal klesnout. Zvenku se ozval nějaký křik a volání a zvuk přijíždějícího vozu. Stařešina přiskočil k oknu a vyhlédl ven.

„To je Gatric!“ obrátil se k Lancelotovi vyděšeně. „Něco se muselo stát! Pojd', pane, rychle pojd',“ k Lancelotově úžasu měl tolik drzosti, aby ho popadl za loket a pokusil se ho zvednout z lavice.

Tentokrát se už Lancelot neovládl a smetl jeho ruku rozzuřeně stranou.

„Odpusť, pane,“ stařešina polekaně ustoupil. „Ale Gatric doprovázel ke králi kněze s důležitou zprávou. Odjížděl před dvěma dny a na Camelot je to pět dní cesty, něco se muselo přihodit, když se vrátil takhle brzy. Možná... možná na něj zaútočil drak.“

„Drak?!“ opakoval Lancelot výhružně. „Co to blábolíš?! Važ lépe svá slova, trpělivosti nemám nazbyt!“

„Před třemi dny přijel kněz z Dračích vrchů, popálený a sípající. Dračí dech ho žral zevnitř a dračí oheň zvrchu. Měl namířeno na Camelot, nechtěl se zdržet. Pospíchal ke králi se zprávou, že jeho drak procitl a poslouchá teď jiného pána. Vyměnili jsme mu koně, dali jsme mu zásoby a čerstvou vodu. A Gatric ho doprovázel, aby mu pomohl.“

„Pendragonův drak spí hluboko v nitru země. Jeho hlava spočívá pod Camelotem a jeho ocas se táhne podél celého britského pobřeží,“ obořil se na něj Lancelot. „A kdyby procitl, poznal bys to, věř mi. Kvůli tomu, že severní vrchovina nese přízvisko dračí, ještě nemusí nad místními kopci lítat nestvůry chrlící plameny.“

„Ale... Dračí vrchy prý halí dračí dech jako smrdutá žluto-zelená koruna a po jejich úbočích volně stéká jeho oheň,“ hlesl staršina. „Ten kněz to viděl na vlastní oči, zažil to na vlastní kůži.“

Z mužových očí hleděl strach a napovídal Lancelotovi, že muž nelže. Opravdu musel vidět něco, co ho přimělo věřit, že se nějaký kněz střetl s drakem. Odstrčil od sebe talíř s jídlem a neochotně se zvedl.

„Půjdu se podívat.“

„Co... co budeme dělat, jestli se sem drak dostal dřív, než proti němu Artuš vytáhne se svým vojskem?“ blekotal stařešina. „Musíš tu zůstat, pane, musíš nám pomoci se ochránit.“

Lancelot na to neodpověděl. Zamířil ke dveřím a vyšel ven. Jediné nadechnutí mu stačilo k tomu, aby pochopil, že kněz k Artušovi nedojel. Vzduchem se šířil nezaměnitelný puch. Kolem vozu v patřičné vzdálenosti stáli lidé, zakrývali si ústa a nosy šátky a napůl vzrušeně a napůl

vyděšeně si šeptali. Lancelot se protáhl mezi nimi a nahlédl do vozu.

Z plyny nafouklé mrtvoly se zvedlo hejno much, netrpělivě zabzučely a zakroužily mu kolem tváře, sedaly mu do vlasů a na líce. Lancelot se neohnal, nemělo to smysl, chtivý hmyz vyrušený z hostiny by se tím odradit nedal. Místo toho si pozorně prohlížel mrtvé tělo.

Z opuchlé tváře se nedalo poznat, jestli šlo o ženu či muže, ale vyholené kolečko na temeni hlavy a kříž na krku mluvily jasně. I teď se dalo poznat, že kněz utrpěl mnoho popálenin v obličejí i na rukách a možná i jinde na těle, ale Lancelot byl dalek tomu tělo zvedat a jakkoli s ním hýbat. Nestál o to, aby na něj vytekl obsah toho nafouklého měchu.

„Zemřel předevcírem,“ promluvil někdo.

Lancelot se ohlédl a spatřil mladého muže v kožených kalhotách a haleně, u pasu dýku. Zaletěl pohledem na kozlík, kde ležel luk a šípy.

Místní lovec, pochopil.

„Jak?“ zeptal se.

„Nejdřív se zdálo, že je z nejhoršího venku, ale na sklonku dne se mu přitížilo. Druhý den už jen ležel a bojoval o dech. Měl hrozné bolesti, ale nedovolil mi zkrátit jeho utrpení. Říkal, že král musí vidět, co se děje,“ odpověděl lovec Gatric. „Přesto to byl marný zápas.“

„Proč ses vrátil sem? Proč jsi nepokračoval na Camelot?!“ vyštěkl Lancelot rozhněvaně. „Co si myslíš, že tady bude ta mrtvola platná?“

„Ta mrtvola není platná už nic. V tomhle horkém počasí tělo rychle podléhá zkáze, sám vidíš,“ odpověděl klidně Gatric. „Věděl jsem, že někdy touto dobou by měl do naší vsi dorazit některý z králových rytířů. Tobě bude král věřit, když mu vypovíš, cos na vlastní oči viděl. Proto jsem se vrátil zpět.“

Lancelot se opět podíval na mrtvého. Ano, tělo rychle podléhalo zkáze, i když lovec zřejmě spěchal, co to šlo, aby do vsi dorazil co nejdřív. Snažil se, aby Lancelot mohl vidět podivná zranění, ale i tak bylo těžké s jistotou poznat, nač kněz vlastně zemřel. Viděl spáleniny, ale ohledně toho, co je způsobilo, musel věřit zprostředkované zprávě. V podstatě neměl co Artušovi hlásit. Na druhou stranu mu také mohl říct přesně to, co krále donutí sestavit družinu a vyrazit do Dračích vrchů.

„Musím ihned vyrazit!“ houkl.

„Tvůj kůň je stále připravený,“ přispěchal s odpovědí stařešina.

Lancelot se prodral davem, vytrhl překvapenému chlapci z ruky otěže a vyšvihl se do sedla. Pak vrazil koni paty do slabin a hnal ho jižní cestou, směrem, kde uprostřed lesů leželo Artušovo sídlo, jako by samotná rychlost mohla změnit fakt, že tam nelze dorazit za jediný den. Před očima však neměl obraz mohutného opevnění a vysokých věží, ale oblých vrchů zahalených hustou mlhou, vítr ji svým dechem míchá jako vařečkou kaši v kotlíku, a z ní vystupuje hladká šupinatá hlava s jasnými zlovlnými očima, rozeklaný jazyk razí cestu plameni, z nozder uniká palčivý